

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 350. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849787797984/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

spørge mig: »Hvor ved du, at det ikke merop så således ud i hendes indre, som du synes, det burde set ud?« Da svarer jeg: Af frugterne skal man kende træet.

»Hun var så ung, så fager og fin –«

Ja, det er sandt, det var hun.

»Talte til hvermand mildt,
Til ridder og til bonde, til ringeste gangerpilt.«

Nej, dette gjorde hun ikke. Medens alle med inderlighed kom hende imøde, forblev hun fremmed, trak sig mere og mere tilbage til ensomheden, og man vidste tilsidst næppe, at hun var til. Der måtte dog i København have været nogle eller nogen, som kunne have været et tilknytningspunkt mellem hende og den nation, hun frivilligt havde forenet sig med for i tiden at blive landets dronning, landets moder. Hun drog jo ikke til et land, der lå i månen, hvor alt, forholdene, tilstandene, nationen var hende ukendt. Hun kendte sin gemals rygte, og hans foregående liv var hende ikke ukendt. Kun måtte vide, hvilke fordringer hun med billighed kunne stille til denne gemal. Her kunne altså intet overraske hende. Og vist er det – jeg ved det af en sanddru person ved hendes hof – at hendes gemal hang ved hende, som han vist aldrig havde hængt ved nogen kvinde tidligere, at han var utrættelig i sit ønske om at behage hende og vinde hende for sig; hvad kunne hun da have ventet mere? En ulykke, en uberegnelig ulykke var det for Danmark, at denne prinsesse ikke forstod sin opgave. Hun var en kvinde som hundrede andre, og dette var for lidt for at spille den rolle, historien havde tildelt hende. Efter få år rejste hun atter tilbage til det fædrene hus, uden at nogen vidste andet, end at rejsen gjaldt et besøg, men hun kom aldrig mere tilbage.

Nogle år efter blev hun og kronprinsen lovformeligt skilt. Dronning Dagmar havde ikke valgt denne udvej. Mange ærerørige rygter om det danske kongehus var udsprede for at retfærdiggøre dette skridt af hende; men man kan sige om det danske kongehus, hvad man vil – lavhed, råhed og slethed kunne ikke udgå fra